

Marsilio Ficino groet Carlo Valguli van Brescia.

Mijn beste Valguli, ge vraagt mij wat ik vandaag doe? Hetzelfde als gisteren. En ge vraagt, wat ik van plan ben morgen te gaan doen? Hetzelfde als wat ik vandaag aan het doen ben. Onze Plato heeft me ervan overtuigd dat ik uiteindelijk het meeste bereik, als ik steeds hetzelfde doe.¹ En dat is volkomen waar. Het is zeker dat wie alles nastreeft, niets bereikt; want het vele belemmert het ene, aangezien het ene het vele dient en verenigt.

Wie vele dingen ambieert behoort tot de overgrote meerderheid. Daarom is werkelijk buitengewoon diegene die juist het ene nastreeft. Alleen een onrijpe en zwakke geest zal steeds allerlei dingen ondernemen op ieder willekeurig moment. Evenzo is het onbezonnen iedere dag veel te beloven. Pythagoras leert ons dat eenheid ons zicht geeft op het goede, en verscheidenheid op het kwade.² Zoals de natuurlijke kracht van de lever of de levenskracht in het hart in tweeën wordt verdeeld en bijgevolg wordt verzwakt, zo staat de bewuste kracht in de geest ons evenmin verschillende handelingen toe.³ Bovendien, ieder mens volbrengt het bekwaamst datgene waarvoor hij het beste in aanleg is toegerust. Het ene verbindt zich met het ene; daarom is het ene noodzakelijk; veelheid brengt verwarring; het ene, zeg ik, want het is in zichzelf zuiver, en meer geëigend dan wat ook voor de mens die handelt.

Tenslotte, als God altijd dezelfde is en dezelfde dingen in beweging zet, dan is een mens verder van God verwijderd hoe meer hij geneigd is verschillende dingen te doen.

10 december, 1476.⁴